

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. április 15.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A TEMPLOM

Énekek: 155; 666; 376,3; 459

Lekció: 1Kir 6,1-10

Alapige: 1Kir 6,11-13

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk és dicsőítünk Téged, hogy ma is felhoztad napodat jókra és gonoszokra egyaránt, ígéreted szerint. Köszönjük, hogy mindenben azt láthatjuk, hogy mind igazak és ámenek, amik szád-ból „kijöttek”, vagyis hű maradsz mindahhoz, amit megígértél nekünk. Köszönjük, hogy tudjuk, minden jó innen árad felénk, mert minden jó adomány és tökéletes ajándék Tőled, felülről, a világosság Atyjától száll alá.

Magasztalunk Téged, Urunk, hogy bár fenségben lakozol, de az aláza-tossal és a megtört szívűvel is. Ó, bárcsak így lenne, ahogy az előbb énekel-tük, hogy imádásodra jöttünk és ezért kérünk, légy közöttünk! Ha valami másért jöttünk volna, bocsásd azt meg nekünk. Sokszor vannak nekünk emberi elgondolásaink, emberi terveink, vágyaink. Add, hogy most az tölt-sön be bennünket, csak azért jöttünk, hogy Téged imádjuk, hogy igédben gyönyörködjük, hogy elvegyük azt, amit mondani akarsz nekünk, mert kí-váncsiak vagyunk arra, hogy mi az a mérce, ami szerint cselekednünk és él-nünk kell a hétköznapokban is.

Hadd köszönjük meg a mögöttünk lévő napokat, Urunk, és hadd kér-jünk az előttünk lévőkért. Köszönjük, hogy nem bűneink szerint cselekedtél és cselekszel velünk, hanem kegyelmességed és irgalmasságod szerint.

Kérünk, hogy szakaszd el most szívünket, minden érzésünket a sok hi-ábavalóságtól, e csalárd világtól, és azért kérünk, hogy egyedül Rád tudjunk most figyelni alázatosan és csendességben. Együtt kérünk: szólj Uram, mert hallja a te szolgád!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a Királyok első könyve 6. fejezetéből olvasom; három további verset az előbb hallott szakasz után. A 11-13. versekben ezt olvassuk: *„Akkor így szólt az ÚR igéje Salamonhoz: Ezt mondom a házról, amelyet most építesz: ha az én rendeléseim szerint jársz, ha ítéleteim szerint cselekszel, ha megtartod minden parancsolatomat, és azok szerint élsz, én is bizonyosan megtartom neked tett ígéretemet, amelyet apádnak, Dávidnak tettem: Izráel fiai között lakom, és nem hagyom el népemet, Izráelt.”*

Kedves testvérek, a Bibliaolvasó kalauzunk szerint, a napokban Salamon királyról olvasunk, akiről tulajdonképpen két dolgot még azok is tudnak, akik hallottak valakitől, valahonnan Salamonról úgy, mint a bölcs királyról, aki azért volt bölcs, mert félte az Urat, és mert uralkodása kezdetén azt kérte, hogy adj azért a te szolgálódnak értelmes szívet, mert különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet. Salamon tehát, nemcsak a hatalom dicsőségében élt, hanem a felelősség súlya alatt is vergődött. Tudta, hogy egyedül maga képtelen, hacsak Isten nem könyörül rajta, és ad neki olyan értelmet és olyan szívet mellyel az Isten népét lehet kormányozni.

Salamon nevéhez másodsorban a templomépítés fűződik, amelyről a mai kalauzunk szerinti szakaszban is olvasunk, és még napokon keresztül majd a későbbiekben. Nézzük meg, mit is tanít nekünk Isten igéje erről, mert sokan úgy gondolják a gyülekezetben is, hogy ez egy régi történet Krisztus előtt 968-ból, de nem gondolják, hogy ennek a mai lelki életünket és hitünket is meghatározó üzenetei vannak. Amik megíratlak, azok a mi tanulságunkra íratlak meg.

Nézzük tehát, hogy hogyan történt a templom építése, amelyet tudjuk, hogy Dávid határozott el. Gyűjtögetett is szép vagyont erre, mert Dávid király úgy volt vele, hogy ne kérjünk pénzt mindenünnen a templomépítésre, hanem mi adjuk oda a szívünket, lelkünket, tehetségüket és anyagi áldozatainkat is. De Isten nem engedi meg neki, mert a legszentebb dolgok sem mehetnek végbe a hívő nép életében, csak Isten engedélyével, mert akkor lesz rajta áldás.

Éppen ezért, amikor Dávid átadja a trónt, akkor vele együtt átadja a templom terveit is Salamonnak. Amely szintén nem úgy volt, hogy menjünk el egy neves építészhez, hanem kérdezzük meg az Urat, hogy milyen legyen az a templom. Isten megmondja a hosszúságát, szélességét, magasságát, mit hogy csináljanak, mert a szerint kell mindent tenni, ahogy Isten azt elrendeli.

A templomépítés történetének az első verse a 6. fejezetben így kezdődik: *„Izráel fiainak Egyiptom földjéről való kijövele után, a négyszáznyolcvanadik esztendőben”*, Salamon király uralkodásának negyedik évében épült fel a templom. Miért olyan fontos ez, hogy a 480. esztendőben, mikor Izrael fiai kijöttek?

Még mielőtt Salamon hozzákezdene, még mielőtt indulna a templom-építés, megjegyzi az Írás: „*a négyszáznolcvanadik esztendőben*”. Ennek három oka van. Isten meg akarja tanítani az Ő népét arra, hogy nem az a fontos, ti mit tesztek, hanem az, hogy mit teszek és mit tettem Én. Emlékeztetni akarja a népet arra, hogy az a nagy dolog, amit Isten tett ő értük. Tudniillik, a kivonulásban benne volt az, hogy nehogy azt gondoljátok, hogy ez egy emberi tett volt, amikor összeszedtük minden erőnket, és kijöttünk, hanem a kivonulásról hallották, hogy az Úr hozta ki őket hatalmas kézzel és kinyújtott karral. Először figyelj arra, hogy mit tettem Én teérted! Kihoztalak titeket Egyiptomból. Ti nem tudtatok volna kijönni, de Én ki tudtalak titeket hozni a szolgaság házából.

Aztán gondoljanak arra, hogy a templomnak is ez lesz a célja. El ne felejtsek: a templom azért épül, hogy ott szabadulások történjenek. Ahogyan kihozta Isten Egyiptomból az Ő népét, úgy hozza ki a bűn fogságából az Ő gyermekeit. A templomnak is ez a célja: mutasson arra, hogy van bűnbocsánat; hogy lehet újat kezdeni; hogy le lehet az Isten Bárányára tenni a bűneinket, megtörve és üresen – ahogy majd fogjuk énekelni –, adhatjuk magunkat Neki.

A harmadik, ami miatt megemlíti a Szentírás, az az, hogy a templomépítés nem történhet csak hálából. Kihoztalak titeket Egyiptomból – ez az alapja az egész Szentírásnak, hogy a megváltott nép mindig hálás. Mert nem felejt el, hogy ki az, aki megszabadította; ki az, aki levette róla a láncot; ki az, aki eltörölte bűneit, mint felleget; és aki azt mondta, hogy ne félj, enyém vagy, megváltottalak. A templomépítés csak hálából történhet, nem emberi okoskodásból. Én vallom, hogy nem is szükségből, azért mert valahol még nem volt templom, akkor legyen, hanem csak hálából történhet. Templom nem azért épül, hogy legyen gyülekezet, hanem templom azért kell, hogy épüljön valahol, mert már van gyülekezet.

A 2. Mózes 36. fejezetéből tudjuk, hogy a templom előképe a szent sátor. Először a szent sátor készült el, mert Izráel 40 évig vándorolt. Nem kellett kőtemplomot építeni. Egy sátrat kellett készíteni, amit vihettek mindig a vándorlás során tovább. Figyeljük meg, mit olvasunk a 2. Mózes könyve 36,4-ben, amikor megépítik a szent sátrat, azt mondják Mózesnek: „*Többet hordott a nép ajándékba, mint amennyi az Úr által parancsolt munka elkészítéséhez szükséges.*” Milyen szép! A szent sátor is így épült, hogy egyszer Mózesnek ki kellett hirdetni: testvérek, ne adakozzatok tovább! Amit ezután adakoztok, arra nincs szükség, mert már mindent összeadtatok. Talán csak a türelmi rendelet után épült annyi templom Magyarországon, mint az utóbbi huszonegy-néhány évben. Örülünk ennek, de vajon hány helyen épült úgy templom, hogy ki kellett hirdetni a gyülekezetnek: testvérek, most már ne adakozzatok többet, mert már nincs rá szükség! Sokan futkosnak ide-oda, ehhez-ahhoz; majd az állam kifizeti; majd az állam felépíti. Nagy romlás fogja ezt követni.

A mai ige vezessen és tanácsoljon bennünket, hogy a Biblia szerint ez nem így van. Annak meglesz mindig a következménye, mert mindig Isten igéjének szava a döntő. Az megmarad örökre.

Nagyapámék falujában, mikor ott szolgáltam evangelizáción, előkértem a presbiteri jegyzőkönyveket.

Az ő falujukban felrobbantották a templomot 1945-ben, és kő kövön nem maradt. A háború után nem volt gazdag világ, nem volt sok pénz, de felépítették a gyönyörű, új templomot. 1947. környékén meghirdetik, hogy kelle-ne bele egy harang is. Egy vasárnap délután a perselypénzt erre hirdették meg, hogy egy harangot tudjanak önteni. A jegyzőkönyv leírja, hogy annyi volt a perselypénz, hogy két nagy harangok tudtak önteni. 1947-ben! Nem kellett futkosni az államhoz, a kormányhoz, ide-oda, hogy erre adjanak, arra utaljanak, hanem a gyülekezet azt mondta abban a világban: a hála nek az Úrén!

Most nézzük meg, hogy mit tanít Isten igéje a templomról! Ebből fogjuk meglátni, hogy itt nem arról van szó, hogy épült egy templom Jeruzsálemben. Egy bibliai ígét mindig az egész Szentírás összefüggéseiben kell vizsgálni. Nézzük meg, hogy mit tanít a Biblia a templomról! Először azt láttuk, hogy felépül a szent sátor. Fontos, hogy Isten úgy nevezi: a kijelentés sátra. Ezt jól jegyezzük meg! Aztán megépül a templom, azért, hogy ott legyen az oltár, ahol a főpap bemutatja az engesztelő áldozatot. Ez volt a legfontosabb része a templomnak. Ez a templom leromboltatik, amikor jön a fogság, és elviszik Isten népét. Jeruzsálemet lerombolják, földig rombolják a templomot is. Aztán amikor a nép hazajön a fogságból, akkor elkezdik építeni a második templomot. Az ígék leírják, hogy milyen nehéz körülmények között, milyen sok kínlódással, a környező népek támadásai közepette. Aztán sok pesszimista ember van, akik azt mondják: úgyse lesz ez olyan, mint az előző, mint a salamoni templom! Aggeus próféta könyvében Isten kijelenti, hogy ennek a második háznak a dicsősége nagyobb lesz, mint az elsőé.

Tudjuk, hogy Jézus Krisztus egyszer beszélt a templomról, egészen furcsán: rontsátok le a templomot, és én három nap alatt felépítem azt. Ezt ki is használják ellene, amikor jönnek a hamis tanúk. Igaz, hogy rosszul idézik, mert valamit hallottak, nem pontosan, de elmondják: ez le akarta rombolni a templomot, és azt mondja, hogy ő három év alatt felépíti. Hát ez a templom hány évig épült? Több évtizeden át. Hát mit akar ő három nap alatt felépíteni? És akkor az ige megjegyzi: de Ő az Ő testének templomáról beszélt.

Aztán később majd olvasunk az apostoli levélben arról, amikor azt írja az ige a hívőknek: nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma? Az egyik énekünkben énekeljük is: „Jöjj és lakozz bennem: Hadd legyen már itt lenn, Templomoddá szívem-lelkem!” A Jelenések könyve is beszél templomról, illetve úgy beszél a templomról, hogy nem beszél róla, mert a Jelenések könyve 21,22-ben azt írja János: „és templomot nem

láttam abban”. Tudniillik, a mennyei Jeruzsálemben nincs templom, „*mert a Mindenható Úr Isten annak temploma, és a Bárány.*”

Ezek után nézzük meg, hogy mit mond az ige a templomról! Azért is, mert néhány évvel ezelőtt, itt történt, hogy bejött egy asszony. A gyülekezethez semmi köze nem volt, mert nem is ismerte a templomunkat. Mondta: meghalt az édesanyja, és szeretné, hogy ha itt lenne a búcsúztató istentisztelet. Már majdnem kezdtem az adatokat kitölteni, mikor azt mondja: nézzük már meg azért a templomot! Bejön, szétnéz, és azt mondja: ja, hát én egy rendes templomban szeretném az édesanyámat búcsúztatni, nem egy gyülekezeti teremben! Azt mondtam neki: 2000 év óta nem tetszik találni sehol rendes templomot, mert tudniillik, 70-ben, Titusz lerombolta a jeruzsálemi templomot. Tulajdonképpen a templomainkat úgy is kellene hívni, mint ahogy több felekezet hívja a maga istentiszteleti kultusz helyét, hogy „imaház”. Valaki azt mondta nekem egyszer: tudod, már Jeruzsálemben ki vannak faragva a harmadik templom kövei, csak még nem rakták össze. Szükség van-e vajon rá, hogy összerakják? Állítom, hogy nincs. Semmilyen szerepe nem lenne Isten ígéje szerint.

Nézzük meg, hogy mit jelent akkor ennek a sok ígének az egésze a mi számunkra! Miért mondom én azt – persze a mi kifejezésmódunk szerint –, hogy templomnak nevezzük a kultushelyeinket? Tulajdonképpen mi volt a szerepe a sáturnak és mi volt a szerepe a templomnak? És ez a szerep hogyan alakult át? A sátrat úgy hívták, hogy a „kijelentés sátra”, mert Isten azt mondta, hogy innen beszélek veled. Számunkra mi a kijelentés sátra, ahonnan Isten beszél velünk? A teljes írás, amely Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, hogy az Isten embere legyen minden jó cselekedetre felkészített legyen. Lukács evangéliumának 16. részében, amikor a gazdag kéri, hogy menjen vissza Lázár, mert ha a halottak közül megy valaki hozzánk, akkor megtérnek, azt mondja az ige: nem, mert van Mózesük és vannak prófétáik, hallgassák azokat! Ha arra nem térnek meg, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad. Tehát, amióta van Biblia, van kijelentés, a templom számunkra a Bibliát jelenti, ahonnan Isten szól hozzánk.

A templom másodszer Jézus Krisztus előképe. Tudniillik, azt mondja az ige: a templom jelentette azt, hogy Isten az emberekkel van. Köztük lakozom – azt jelentette a templom. Tulajdonképpen, mi azt mondjuk, hogy azért előképe Jézusnak, mert a János evangéliuma 1. fejezete leírja: „*És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszerűlöttjének dicsőségét...*” Tehát a templom testet öltött Jézus Krisztusban. A templom eljött ide közénk Jézus Krisztusban, és a mennyei Jeruzsálemben azért nincs templom, mert a mindenható Isten annak temploma és a Bárány. Ott van közöttük az Úr, közöttük lakik, és ott van az Ő népe. Hát akkor ott van az igazi templom, ahol ott van az Úr! Ahol Isten beszél, ahol jelen van, ahol kapcsolat van Vele, ahol élő közösségben lehetek vele.

Éppen ezért, testvérek, figyeljétek meg, hogy áttolódik a hangsúly! Én láttam külföldön olyan templomokat, ahová özönlöttek a turisták. Nálunk is vannak olyan templomok: Szatmárban, Beregben; jó régi 500-700 évesek, ahová elmennek a turisták. Ezekben a templomokban tényleg lehet úgy gyönyörködni, mint a tanítványok: Mester, micsoda kövek! Micsoda épület! Ha valaki látta a firenzei gyönyörű dómot vagy a velenceit, vagy a kölni dómot – vannak hatalmas egyházi épületek, de igaz az ének, hogy „ne kössön fénye meg”!

Tulajdonképpen itt arról van szó, hogy Jézus Krisztusra hogyan utal ez a templom. Miért előképe Krisztusnak és miért engedi meg Isten azt, hogy a babiloniak lerombolják a templomot? Azért, testvérek, hogy utána felépüljön a második, amiről elmondhassa Isten majd, hogy ennek a háznak a dicsősége nagyobb, mint az előzőé. Jézus hogy beszélt a templomról és az Ő testéről? Rontsátok le és én három nap alatt felépítem!

Az első templom leromboltatik, de felépül a második. Három nap múlva feltámasztatik a mi Urunk dicsőséges testében, amellyel felmegy a mennybe, amellyel ott ül az Atya Isten jobbján, uralkodik és vezeti az Ő népét. Még a mi számunkra is a második, nem dicsőségesebb, mint az első? Hát hogyan lenne dicsőségesebb Jézus feltámadott teste, mint az a test, amelyik éhezett, amelyik elfáradt, amelyiknek fájdalma volt, mint az a dicső test, ami megjelenhetett bárhol a zárt ajtók ellenére is, és mint az a dicső test, amely felvitetett mennybemenetel napján a mennybe. Az Ő testének templomáról beszél!

Amikor Isten azt mondja: „*így szólt az ÚR igéje Salamonhoz: Ezt mondom a házról, amelyet most építesz*”, akkor arról beszél: vajon Salamon az lesz-e a döntő, hogy a te szíved templom lesz-e? A hívők szíve azért templom, mert benne lakik az Úr Jézus. „... *lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben.*” És azt mondja Isten Salamonnak: ha rendeléseim szerint jársz, ha ítéleteim szerint cselekszel, ha megtartod minden parancsolatomat és azok szerint élsz, akkor Én is megtartom neked tett ígéretemet.

A templomépités egyszeri cselekmény, és a hívő embernek soha nem szabad egyszeri cselekményekbe nagy bizalmat vetni, mert a hívő élet nem egyszeri odaszánás, hanem folyamatos megszentelődés. Isten nem arra teszi a hangsúlyt, hogy megépítetted, hanem arra, hogy el ne hanyagold a Velem való közösséget. Ha engedelmesen hallgatsz szavamra; ha ítéleteim szerint cselekszel; ha rendeléseim szerint jársz – ezzel Isten **nem a templomhoz akarja kötni Salamon szívét, hanem Önmagához**. Nem azt mondja: ha bemész a templomba, ott imádkozol, énekelsz – persze ne gondoljuk, hogy nem kell énekelni, de nem azon lesz a hangsúly, hanem azon, hogy engedelmeskedsz-e Nekem! Ezzel azt mondja: Salamon, a templom neked azt jelentse, hogy ahol Én megszólalok, te legyél kíváncsi arra, hogy mit akarok neked mondani! Ne úgy jöjjünk templomba, testvérek, hogy nem vagyunk kí-

váncsiak, hogy az Úr mit akar nekünk mondani! Sokszor arra vagyunk kíváncsiak, hogy mit mond a lelkész. Milyen új igazságot hallunk, amit eddig még nem tudtunk? Mert sokan arra kíváncsiak, mit mond a lelkész. Salamonnak azt mondja Isten: ha rendeléseim szerint jársz...

Arra kötelezi el Salamont, hogy Én előttem állj meg! Arra, hogy Engem kérj! Arra, hogy Velem legyen élő, szent kapcsolatod! A jeruzsálemi templom azért és addig kellett, amíg oda Jézus Krisztus bevonult. Azért kellett újjáépíteni is a templomot, mert oda kellett bevonulnia Jézus Krisztusnak; és ez virágvasárnap megtörtént. Úgy, ahogy behozták a bárányokat a templomba – amik nem nagyon akartak volna menni áldozatra, csak megfogták és bevitték, megölték és feltették az oltárra –, a templom azért kellett, hogy egyvalaki majd önszántából, saját maga döntéséből, az Atya iránti engedelmességből önmagát adja váltságul sokakért. Ezt ismerte fel Keresztelő János, aki azt mondta a Jordánnál: Íme, az Isten báránya, és ez a Bárány bevonult Jeruzsálembe. Onnantól kezdve se az oltárnak, sem a templomnak nincs szerepe, de Isten örökkévaló. Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ő azt akarja: hallgass a szavamra! Cselekedd és élsz!

Adja az Úr, testvérek, hogy az legyen a mi lelki templomunk, ahová Jézus Krisztus bevonul; ahol Jézus Krisztus lakozást vesz; ahol vezet, táplál, figyelmeztet; ahol bűnt bocsát; ahol kegyelmében és szent teste érdemében részesít állandóan bennünket. Az az igazi templom, amikor majd egyszer ott örvendezhetünk Előtte, ahol nem lesz templom, mégis a mindenható Isten és a Bárány annak temploma. Oda készülünk szent alázattal és engedelmes-séggel!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus, hogy nemcsak Rólad szól az Ószövetség, hanem benne vagy Te az Ószövetségben. Köszönjük, hogy Rád mutatott minden, Téged hirdetett. Hívó szívek akkor is Téged láttak az áldozatban, Téged láttak a bárány vérében, a Te bűnbocsánatodban reménykedtek, és tudták, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Add, hogy mi is Téged lássunk! Ne külsőségekben gyönyörködünk, hanem Téged engedjük be a szívünkbe, hogy lakója légy annak! Hogy életünk fölött Úr legyél, Te irányíts, Te vezess és Te tégy bennünket késszé minden jóra, Isten akaratának cselekvésére!

Kérünk, hogy áldd meg így életünket, betegeinket, gyászolóinkat. Szereteteinket a Te kezébe tesszük. Köszönjük, hogy van élő reménységünk a Te halálból való feltámadásod által. Dicsőítünk Téged, élő, örökkévaló Urunk, megváltónk, Jézus Krisztus.

Légy velünk a következő napokban, az elkövetkezendő héten. Bírjad, forgassad dolgainkat, kezeink munkáját igazgassad, őrizd meg bennünket, szentelj meg. Ha vannak nehézségeink, kérdéseink, ha valamiben vergődik valaki, kérünk, hogy Te könyörülj meg rajta. Mutass utat, kiutat! Mutass ne-

A TEMPLOM

ki megoldást, Urunk, és engedd, hogy szívünk Rád támaszkodjon teljesen,
és Benned bízson!

Ámen.

459. ének

Roy Krisztina

Az Is-ten Bá-rá-nyá-ra Le-
És lel-kem bé-ke vár-ja Ott
té-szem bü-nöm én,
a ke-reszt tö-vén. A szí-ve-m min-de-
nes-tül Az Úr e-lé vi-szem, Meg-
tisz-tul min-den szenny-tül A Jé-zus vé-ri-
ben, A Jé-zus vé-ri-ben.

2. Megtörve és üresen Adom magam neki, :/:
Hogy újjá ő teremtsen, Az úrt ő töltse ki. Minden gondom,
keservem Az Úrnak átadom, Ő hordja minden terhem,
Eltörli bánatom, Eztörli bánatom.

3. Örök kőszállra állva A lelkem megpihen; :/:
Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben. Az ő
nevét imádom Most mindenek felett; Jézus az én kirá-
lyom, Imámra felelet, Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd, :/:
Követni híven, mint ő, Atyám parancsait. Szeretnék
lakni nála, Hol mennyei sereg Dicső harmóniába' Örök
imát rebeg, Örök imát rebeg.

Bonar Horatius, 1808–1889.